

CDC: adéu i hola!

Ho recalrava, inquiet i amargat, un ex-dirigent de Convergència Democràtica la mateixa nit de les passades eleccions al Parlament espanyol: “M’he trobat dues o tres senyores grans, despistades, perdudes, que m’han preguntat on hi havia les paperetes de Convergència. Això de Llibertat i Democràcia ha marejat molts dels nostres votants. Que ningú se sorprengui pels resultats”. L’anècdota s’ha convertit en llegenda de partit, alimentada també pel testimoni de molts intervenors que diuen que van viure episodis pareguts. Per contra, l’opció que va guanyar les eleccions a Catalunya, En Comú Podem, no es va ressentir de la tercera muda consecutiva en pocs mesos: Barcelona en Comú, Catalunya sí que es pot i En Comú Podem. La sopa de lletres no va confondre ningú. Potser perquè els votants de “la nova política” són més hàbils. O més joves. Potser perquè en el fons el nom no fa la cosa. Ni la trastoca excessivament.

El nom. Aquesta és una de les primeres traves fàcils que ha de superar Convergència Democràtica de cara a la seua buscada *refundació*. Refundació? Fins i tot aquesta intenció distrau. “Més que refundació, liquidació i substitució”. Això proclamen i reivindiquen els dirigents del partit més audaços. La confusió és absoluta. N’hi ha que es pensen que Convergència farà el pròxim mes de juny un congrés per “mudar la pell”. N’hi ha que asseguren que res d’això. Que la reunió oficiarà un funeral i que alhora o poc després emergirà una nova proposta amb cara més nova encara. Una “confluència” d’una part de l’antiga Convergència, més “independents” que s’hi ajuntaran i la col·laboració d’una part de la societat inquieta políticament i socialment però no tant per

VICENT
SANCHIS

identificar-se amb Podemos i les seues variants.

Aquesta tercera opció agafa força. Perquè, entre d’altres frugalitats, és l’opció d’Artur Mas. I, per si encara algú no ho té clar, que no se sap mai, és l’actual president de Convergència Democràtica qui lidera i articula aquest “procés”. Un altre “procés” –mare de déu senyor– al país dels processos. Al costat de Mas, encarrilant aquest repte de debò, hi ha noms com el de Francesc Homs, Jordi Cuminat, Francesc Sánchez, Lluís Corominas i Marta Pascal, que fa de portaveu i cara visible de l’estructura orgànica del partit. Pels noms queda clar que es tracta de la darrera fornada del partit, juntament amb les restes esqueixades d’allò que en temps gloriosos es va conèixer com a *pinjol*. Hi són al principi, caldrà veure si hi seran al final. Una avançada, doncs, arriscada i transgressora, que deixa rotundament al marge els noms històrics de la formació. Hi compten? Alguns, pocs, sí, una mica, però més aviat l’equip de Jordi Pujol és un record poc nostàlgic i sovint molest. Són aquestes relíquies que deixen anar el fel més agre sobre el present i el futur del partit. Els qui han estat els detractors més corcons de Mas en els darrers temps.

Per què es *reinventa* Convergència? No cal dir-ho ni és profecia. És una necessitat total. L’episodi del 3 per cent, el

cas Palau, les acusacions, amb fonament o sense, sobre el finançament il·lícit del partit han amargat la vida dels convergents en els darrers temps. L’ajornament, inaudit en un estat de dret com cal, del judici a Fèlix Millet i a la tresoreria convergent ha donat un temps miraculós als renovadors per poder desmuntar sobre terra encara no del tot cremada. El Govern del Partit Popular, que acusa amb un exercici de cinisme còsmic els convergents dels mals que ells multipliquen, hauria estat accelerar-ne el cas i rematar amb els tribunals la credibilitat de Convergència. Les inèrcies i les desídiaes de l’administració de justícia espanyola no ho han permès. Sense quedar del tot desacreditats, els actuals responsables del partit han pogut establir una estratègia per intentar deixar enrere tot allò que pica però encara no cou.

La renovació s’ha fet inevitable i necessària. Hi ajuda, i molt, la renúncia d’Artur Mas a la presidència de la Generalitat, que ara té tot el pes per dissenyar-ne els passos. Hi ha hagut un altre episodi que n’ha marcat encara més la necessitat: l’episodi amarg de Jordi Pujol i la seua família. Quan l’ex-president de la Generalitat va confessar-se autor d’un frau fiscal tot es va complicar i accelerar. Va ser en aquells dies que la cúpula del partit –i també els dirigents i la militància– van entendre que no hi cabien dilacions ni esperes. Que havien d’agafar el bou convergent per les banyes i que els pedaçs ja no els portaven enlloc.

Aquesta és la idea exacta de Mas. Un nou partit. Començar, o seguir el camí, no de zero, però gairebé i com més millor. En realitat, el procés que Convergència Democràtica farà el mes de juny –si les eleccions al Parlament espanyol ho permeten– no serà ni de “renovació” ni de “regeneració”. Hi haurà una autoliquidació. Amb poques restes de sèrie. Només les necessàries per no tan-

EFE

AL COSTAT DE MAS, ENCARRILANT AQUEST REPTE DE DEBÒ, HI HA GENT COM FRANCESC HOMES, JORDI CUMINAL, FRANCESC SÁNCHEZ, LLUÍS COROMINAS I MARTA PASCAL

car malament, com les millors botigues. Paral·lelament a aquest “adéu” hi haurà un “hola” extern. El d’una nova força política que es farà, també o sobretot, a còpia de noves aportacions. Per això el mateix Artur Mas ha protagonitzat aquests dies un videoclip en què demana la col·laboració i el suport de nova saba. La Convergència del 2017 serà el resultat d’un procés de redefinició intern i d’aportacions externes.

El nou partit mantindrà l’ànima convergent –no la vella puta i la més vella encara Ramoneta–, sinó la voluntat de fer confluïr-hi corrents ideològics com la socialdemocràcia, el liberalisme o la democràcia cristiana. Un partit pont i transversal amb la intenció de salvar l’esperit amable i acollidor que dona majories a l’entorn de l’eix nacional,

que ara serà “sobiranista”. Un artefacte en què els equilibris ideològics defineixen un espai de centre, dreta i esquerra, preparat per ser l’opció moderada en una Catalunya independent.

Els grans matisos ideològics són els que ja estan definint les noves famílies del partit: els “liberals”, amb dirigents com Jordi Xuclà o Marc Guerrero, i encara darrere, David Madí; els “socialdemòcrates”, com el conseller Josep Rull o el diputat Carles Campuzano; els més “cristians”, com Germà Gordó i la seva tropa de Barcelona... Hi hauran de conviure, però aquesta vegada serà diferent, perquè els corrents marcaran parcel·les d’influència i el nou partit s’obrirà a la democràcia interna: als òrgans representatius reals, les primàries i tot el que calga.

Ningú discuteix ara el liderat d’Artur Mas, però les pressions i les tensions s’han multiplicat perquè tothom pugui adjudicar-se espais d’influència real. Aquesta necessitat ha portat alguns a la temeritat. N’hi ha que ja s’han proposat per ocupar la nova secretaria general quan no està clar ni tan sols si n’hi haurà. El mateix Mas es mira amb neguit que una part significativa de la vella guàrdia, bregada en mil batalles, aspire a fer de cara visible en una nova força que s’haurà de definir precisament per la novetat. Aquesta és la clau de volta de tot plegat. Convergència ja no serà Convergència. Ni en inèrcies, ni en vicis, ni en noms. Potser ni en el nom. Convergència? Adéu i hola.

Periodista i director d’EL TEMPS